

SIMONSHAVEN – Op het Ereveld Ancol in de Indonesische hoofdstad Jakarta ligt tussen meer dan 2.200 gevallen een 26-jarige jongen uit Simonshaven. Marconist Pieter Wevels kwam op 24 maart 1942 in de strijd tegen Japan op een misdadige manier om het leven.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog was de koopvaardij gemilitariseerd. Het troepen- en goederentransport was van doorslaggevend belang voor de geallieerde strijd. Van de 850 Nederlandse koopvaardij schepen zijn er in de oorlog 421 verloren gegaan. Ruim 3600 zeevarenden keerden niet meer terug naar het vaderland, waaronder Pieter Wevels.

Piet werd op 7 april 1915 in Simonshaven geboren. Zijn ouders Pieter Wevels en Marie Barendregt hadden een timmermanszaak aan de Molendijk 1. Hij had nog een jongere zus, Nel. „Mijn oudere zus heeft hem oppervlakkig gekend. Piet was een heel gewone jongen. In Simonshaven en de omliggende dorpen was niet veel te doen. Daarom ging hij vaak met vrienden wat lopen,” vertelt zijn aangetrouwde nicht Corrie Barendregt – Poldervaart uit Geervliet. Na het behalen van zijn mulo diploma en de militaire dienstitijd trad Piet in 1937 in dienst bij Radio Holland, die de marconisten uitleverde aan rederijen. Al in datzelfde jaar vertrok hij waarschijnlijk naar de hoofdstad van Nederlands-Indië, Batavia. Wat hem dreef valt niet meer te achterhalen.

Vanaf april 1941 werkte Piet aan boord van het MS Modjokerto van de Rotterdamsche Lloyd. Het schip lag in de haven van Tjilatjap toen Japan op het punt stond om Java binnen te vallen. Op bevel van de regering vluchtte de Modjokerto op 27 februari 1942. Op 1 maart ontving het MS Siantar een radiotelegram dat een vliegtuig het schip volgde. Een half uur later seinde Piet over een achtervolging door een oorlogsschip. In angstige spanning bleef de marconist van de Siantar luisteren. Weer een half uur later kwam een noodsein: "Modjokerto zinkende op 12E 40' Zuiderbreedte en 106E 40' Oosterlengte. Zo gaf Piet het laatste levensteken dat ooit van de bemanning is vernomen. In de familie Barendregt gaat verhaal dat zijn moeder in Simonshaven precies die nacht hierover droomde. Commandant Verhagen, zijn elf officieren, de hofmeester, de lampenist en de andere opvarenden werden officieel vermist. Pas in februari 1946 kregen Piets ouders bericht over zijn overlijden tijdens de ondergang van de Modjokerto. Ook deed zich een nog wild gerucht de ronde.

In de tweede helft van 1946 werd op Zuid-Celebes een massagraf ontdekt. Aan de hand van rang- en onderscheidingstekens op schouder en mouw werd duidelijk dat het om bemanningsleden van de

Modjokerto ging. De overlevenden van de aanval op het schip zijn waarschijnlijk door Japanse marineschepen opgepikt en op 22 maart opgesloten in een stenen bijgebouw van de gevangenis van Kendari. Twee dagen later zijn ze met vrachtauto's naar een plaats anderhalve kilometer buiten het kamp gebracht. Hier werden ze – tegen iedere oorlogsrecht in - onthoofd. Zo kwam Piet twee weken voor zijn zevenentwintigste verjaardag ver weg van huis om het leven. Thuis restte nog iets aan hem. Corrie: „ik woonde voor mijn trouwen in Biert. Op veel plaatsen in het hout van het tramstation stond 'PW'. Ik vroeg aan mijn ouders van wie dat was. „Van iemand die nu wordt vermist’,” luidde het antwoord. Blijkbaar kraste hij tijdens het wachten zijn naam in het hout.”

Na de ontdekking van het massagraf werd Piet begraven in Makassar. In de jaren zestig volgde een herbegravenis in een verzamelgraf op Ancol. „Na de oorlog werd er niet veel over hem gesproken. Het enige dat ik weet is dat het heel lang duurde voordat oom Piet en tante Marie meer wisten. Pas jaren na de oorlog.” Eind 1950 werd de officiële overlijdensakte opgemaakt; met als sterfdatum 1 maart 1942. Zelfs op de Erelijst van de Tweede Kamer staat nu nog zijn verkeerde datum van overlijden. Moeder Marie zag pas in 1976 voor het eerst het graf van haar zoon. De zoon van haar zus bezocht Jakarta en liet zijn laatste rustplaats fotograferen. Zij was heel blij met die foto's. Zijn vader leefde toen al niet meer. Marie bleef aan de Molendijk wonen en stierf in 1988 op 98-jarige leeftijd. Voorne had nog een ander verlies met de Modjokerto te betreuren. Kapitein Jacobus Verhagen kwam uit Hellevoetsluis.